

ратъ, шопитѣ ме заобиколиха, заплюваха ме, заплюваха и мъртвата глава на Бенковски-войвода. Забравихъ да ти кажа, че и въ Орхание, като ме изведоха изъ тъмницата и съ алай подкараха за София, нѣкой си тлъстъ чорбаджия¹⁾ се приближи при менъ и ме заплю, като ми каза мръснитѣ думи: „свиню н'една, не си глѣда папазлъка, ами си тръгналъ по шумалака! ! . . “

„Въ София съ голѣмъ алай-малай ме посрѣщнаха циганетѣ, еврейтѣ и шопитѣ отъ Подуени. Оплюха и брадата ми и мъртвата глава на Бенковски. Главата и кръста занесоха на пашата, а мене хвърлиха въ тъмницата“.

Отецъ Кирилъ, *кръстоносеца на хвръкатата чета*, бѣ чловѣкъ отъ срѣденъ рѣстъ, въздебеличекъ, и бѣ такъвъ хубавецъ, каквито хубавци рѣдко се срѣщатъ въ България. Той бѣ тихъ, миренъ и *сладководуменъ попецъ*; злѣ заздравелитѣ му рани не му даваха покой; при това той често ми се оплакваше отъ грозни видѣния—*халлюцинации*: нощемъ щомъ затвори очи явява му се главата на Бенковски, натъкната на ятаганъ, или пѣкъ на върлина, съ засукани мустади, съ запършени клѣпачи и вчесана на *бекренъ*; или пѣкъ обезглавения трупъ съ трепета на токо-що заклана сърна.

Отецъ Кирилъ бѣ набоженъ въ истинската смисълъ на думата „набоженъ чловѣкъ“. Прѣзъ мартъ мѣсець 1877 год. ранитѣ му се подлютиха. Посвѣтвахме го да постъпи въ арестанската болница, но той упорствуваше, защото го бѣ страхъ да го не отровятъ. Най-сѣтнѣ рѣши се да постъпи, и на 15 априли прѣдаде Богу духъ въ болницата на *Цареградската тѣмница — метерхане*.

Богъ да го прости, лека му прѣстъ; вѣчна му память! . . .

Съобщихме личнитѣ впечатления на Огца Кирилла, относително печалната смъртъ на Георги Бенковски, съ цѣлъ да допълнимъ ония страници на II томъ отъ **запискитѣ**, въ които се говори за убийството на Бенковски и за теглилата на родолюбивия Отецъ Кирилла.

¹⁾ Распитахме прѣзъ 1884. г. и узнахме, че тоя тлъстъ чорбаджия е билъ *Чорбаджи Цатю* отъ с. Ведраре.